08/04/2019

Μητρ. Διδυμοτείχου: Η προσευχή μας συνδέει και μάς ενώνει με τον Θεό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Στον Ιερό Ενοριακό Ναό Προφήτου Ηλιού Ορεστιάδος ιερούργησε την Δ΄ Κυριακή των Νηστειών, 7 του μηνός Απριλίου ε.ε., ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, ο οποίος σχολιάζοντας την ευαγγελική περικοπή ανεφέρθη στην δύναμη της προσευχής, τονίζοντας ότι· «Ο λόγος της Αγίας Γραφής και η διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας θεωρεί την προσευχή φυσική εκδήλωση της ψυχής, ζωτική ανάγκη, αλλά και ύψιστο όσο και μοναδικό προνόμιο του ανθρώπου. Και αυτό, γιατί η προσευχή έχει τη ρίζα της στην αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου. Η προσευχή είναι ο διάλογος που εγκαινιάσθηκε ρωτώντας τον Αδάμ «που εί;» και συνεχίζεται μέχρι σήμερα και όσο θα υπάρχει η ζωή του κόσμου και του ανθρώπου. Τί άραγε είναι η προσευχή; Είναι η κοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό· η περιπετειώδης πορεία του ανθρώπου, για να συναντήσει τον Θεό από τον οποίο αποξενώθηκε... Μέσα από την Καινή Διαθήκη διδασκόμεθα ότι απαραίτητα στοιχεία της προσευχής είναι η πίστη, η ελπίδα και η

επιμονή. Εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού και αυτοπαράδοση στην αγάπη Του. Σε πολλά περιστατικά των Ευαγγελίων βλέπουμε τον Χριστό να θέτει παιδαγωγικά εμπόδια στην ικανοποίηση των αιτημάτων των αναξιοπαθούντων ανθρώπων. Η άρνηση όμως αυτή του Κυρίου να θεραπεύσει την ασθένεια συνήθως δοκιμάζει την πίστη, θερμαίνει την προσευχή, αποδεικνύει την ταπείνωση καί, τελικά, οδηγεί στο θαύμα και τή σωτηρία. Μόνο οι δυνατὲς προσευχὲς με θερμή πίστη και αληθινή επιμονή σπάζουν όλους τους φραγμούς και τα εμπόδια και ανοίγουν τίς πύλες του ουρανού. «Αιτείτε, καί δοθήσεται υμίν· ζητείτε, καί ευρήσετε…» (Μτ. 7,7-9). Ο πιστός έχει τη βεβαιότητα ότι ο Θεός, στην παγγνωσία Του, ξέρει καλά τίς ανάγκες και τα αιτήματα του καθ’ ενός. Δεν περιμένει από εμάς να μάθει τί ζητάμε. Όμως εμείς οι πιστοί έχουμε τή συναίσθηση ότι είμεθα παιδιά του Θεού και Εκείνος είναι ο Πατέρας μας. Αυτή η πνευματική σχέση μάς δίνει το δικαίωμα να Τον εμπιστευόμεθα. Με την προσευχή πέφτουμε στην αγκαλιά Του και ζητάμε να μη μάς εγκαταλείψει το έλεος και η χάρη Του, γιατί υπάρχουμε και ζούμε από Εκείνον. Γιατί χωρίς Αυτόν τα πάντα σκοτεινιάζουν, καταρρέουν και εκμηδενίζονται «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν». Ομολογούμε με ταπείνωση ότι «Σοί μόνω αμαρτάνομεν αλλά καί Σοί μόνω λατρεύομεν». Η προσευχή μάς συνδέει και μάς ενώνει με τον Θεό. Γίνεται μητέρα κάθε αρετής που θωρακίζει τον εαυτό μας με την καλύτερη πανοπλία. Όποιος δεν νιώθει την ανάγκη αλλά και τη δύναμη της προσευχής επιβεβαιώνει τον λόγο της Αποκάλυψης «όνομα έχει ότι ζη» (Απ. 3,1). Είναι καρδιά χωρίς παλμούς, ψυχή χωρίς πνοή».

Το απόγευμα της ιδίας ημέρας ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε και μίλησε στην ακολουθία του Κατανυκτικού Εσπερινού στον Ιερό Ενοριακό Ναό Αγίου Δημητρίου της κωμοπόλεως των Λαβάρων, όπου έψαλε ο χορός του Ιεροψαλτικού Συλλόγου της Ιεράς Μητροπόλεως.